

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **A.**, nar. X., v meste K., naposledy bytom v zahraničí: K., zastúpený Mgr. V., S., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-415-38/PO-Ž/2008 zo dňa 2. januára 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 7/2009-118 zo dňa 17. februára 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 7/2009-118 zo dňa 17. februára 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.**Predmet konania**

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu č. ČAS: MU-415-38/PO-Ž/2008 zo dňa 2. januára 2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl a podľa § 13a/ a § 20 ods. 4 mu poskytol doplnkovú. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

II.**Argumentácia rozhodnutia Krajského súdu**

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

K námietke, že odporca nedostatočným spôsobom zistil stav veci, uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Odporca pri vydaní rozhodnutia vychádzal z obsahu vstupného pohovoru, vykonaného s navrhovateľom, z výsledkov expertného posúdenia navrhovateľom predloženej fotokópie „mandátu na stíhanie“ a z vyhládaných a do spisu založených správ o KDR. Následne zistené skutočnosti vyhodnotil. Pri zistení stavu veci teda postupoval zákonným spôsobom. Navrhovateľ vidí nedostatočné zistenie stavu veci v jedinej vete odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, podľa ktorej mohol navrhovateľ, ak sa skutočne cítil byť ohrozeným, požiadať o azyl už v prvej krajine, t. j. v Rwande. Dôvodil, že Rwanda je zapojená do konfliktu medzi skupinou Hutuov a Tutsiov a že: „Aj Uganda a Rwanda sa zapojili do Konga po rozpade ich spoločenstva s Kabilom (prezident KDR) a nespokojnosti s jeho neschopnosťou dostatočne sa venovať ich bezpečnostným obavám.“ Z informácie založenej odporcom do spisu („Útočí na nás aj Rwanda, tvrdí konžská armáda“ – www.spravypravda.sk) vyplýva, že L. Nkunda sa snaží ochrániť menšinu Tutsiov v KDR,

ktorá národnosť má v Rwande väčšinu. Z uvedeného je teda zrejmé, že pokiaľ by sa navrhovateľ obával svojho prenasledovania v KDR z dôvodu podozrenia, súvisiaceho s jeho údajnou podporou L. Nkundu, v Rwande by mu nič nebránilo požiadať tam o ochranu, pretože by žiadal o ochranu, súvisiacu s podporou človeka, ktorý v KDR takým či onakým spôsobom bojuje za práva Tutsiov, teda národnosti, ktorá má v rwandskej vláde väčšinu.

Nad rámec toho krajský súd poukázal na správnosť odporcovej úvahy o tom, že ak by sa navrhovateľ cítil byť ohrozeným, požiadal by o ochranu bezprostredne po opustení KDR. Ako to sám navrhovateľ uviedol, po odchode z KDR odišiel do Rwandy, následne do Ugandy a Keni, odkiaľ letecky odcestoval do Amsterdamu a Prahy, odkiaľ priletel na Slovensko. Mohol teda o ochranu požiadať aj v Ugande či Keni (kde si vybavil vstupné slovenské vízum), resp. aj v Holandsku či Česku.

K námietke, že zistenie skutkového stavu veci je v rozpore s obsahom spisu (vo vzťahu k časti odôvodnenia, týkajúceho sa vyhodnotenia pravosti mandátu na stíhanie): Ani táto námietka podľa názoru súdu nie je dôvodná. Navrhovateľ predložil odporcovi fotokópiu „Mandátu na stíhanie č. 010/NYK/2008“ (Avis de recherche N 010/NYK/2008) zo dňa 11.4.2008, podľa ktorého šéf – inšpektor súdnej polície F. N. Kamegere, riaditeľ, požiadal o aktívne hľadanie osoby menom V., bytom G., ktorý je stíhaný pre pokus o ohrozenie bezpečnosti štátu – trestný čin podľa článku 181 – 186 C.P.L. II. konžského štátu. V prípade zadržania mal byť dopravený s eskortou na súdnu brigádu v Gome s odvolaním sa na číslo mandátu na stíhanie. Podľa šetrenia experta ECS je akékoľvek overovanie pravosti dokumentov z KDR takmer nemožné. Tento expert poukázal na skutočnosť, že pojmu „riaditeľ (Directeur)“ nie je uvedený žiaden dodatočný text, pričom predložený dokument obsahuje hrubú pravopisnú chybu (zlú tlač), keď na dokumente je uvedené: „Pargue general“ namiesto správneho znenia: „Parquet general“. Expert tiež uviedol, že styčný úradník OCHA pán L. S. priamo v Gome zistil, že osoba s menom F. N. nie je v kruhoch súdnej polície známa. Navrhovateľ namietal, že odporca v rozhodnutí uviedol iba to, že nesprávne označenie je spôsobené výlučne pravopisnou chybou a neuviedol ďalšiu možnosť popísanú v expertnom posudku, že totižto mohlo ísť o chybnú tlač. Podľa názoru súdu táto námietka je iba umelo a násilne vykonštruovaným argumentom. Odporca správne poukázal na skutočnosť, že ide o pravopisnú chybu, ktorá by sa na úradnom dokumente nemala vyskytovať. Krajský súd sa s týmto hodnotením stotožnil, pretože jej existencia objektívne spochybňuje pravosť takéhoto dokumentu (naviac predloženého iba vo fotokópii, pričom iba fotokópia dokumentu má

v podstate nulovú vypovedáciu schopnosť, nakoľko nie je možné žiadnym spôsobom overiť pravosť dokumentu na nej zobrazenom). Bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo či nejde o chybu tlače, ide o pravopisnú chybu. Možno dôvodne predpokladať, že „mandát na stíhanie“ (t. j. zatykač) je natoľko významným oficiálnym dokumentom, ktorý nemôže obsahovať tak závažnú pravopisnú chybu.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na fakt, že navrhovateľ vyčíta odporcovi nepresnosť citácie zistenia experta OCHA, avšak ani len slovom sa nezmieňuje o druhej časti menovaného experta, podľa ktorého osoba Fréderica N. Kamegereho nie je známa v kruhoch súdnej polície. Tým de facto uznal pravdivosť odporcom uvedeného zistenia o faktickej neexistencii osoby tohto mena. Krajský súd tiež poznamenal, že navrhovateľ predložený „mandát na stíhanie“ považuje za predvolanie na najvyšší súd, čo je zrejmom nesprávnosťou. Vzhľadom na výraznú odlišnosť slov „recherche“ (hľadať) a „convocation“ (predvolanie) nemohlo dôjsť k ich zámene či už navrhovateľom, alebo tlmočníkom. Nie je tiež možné akceptovať navrhovateľov názor, že tento dokument svedčí o jeho obvinení zo spolupráce s L., vodcom miestnych rebelov, pretože na zatykači je uvedené iba označenie trestných činov a nie skutok, ktorých sa týkajú.

K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov krajský súd uviedol, že ani túto námietku nemohol akceptovať. Pokiaľ ide o výrok rozhodnutia, ktorým navrhovateľovi nebol azyl udelený, tento obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je jasný a zrozumiteľný, obsahujúci odkaz na príslušné ustanovenia zákona o azyle. Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, aj toto je v zrejmom súlade so zákonom. Z odôvodnenia je zjavné, akým spôsobom bol zistený stav vecí, samotné opísanie zisteného stavu vecí, ako aj úvahy, ktoré viedli odporcu k vydaniu rozhodnutia, resp. k jeho jednotlivým výrokom. Je z neho zjavné, že k neudeleniu azylu došlo z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal perzekúciu (odporca dôvodne spochybnil pravosť predloženého zatykača – mandátu na stíhanie, poukázal na skutočnosť, že i napriek jeho existencii navrhovateľ po príchode na prokuratúru nebol zatknutý), že jemu ako ak jeho rodine zo strany polície bola poskytnutá ochrana pred atakmi neznámych osôb a že i napriek možnosti nepožiadal o ochranu v inej krajine bezprostredne potom, ako KDR opustil.

K námietke, že odporca mal uviesť, ktorými faktami zo života navrhovateľa sa zaoberal, ak uviedol, že skúmal podmienky udelenia azylu z humanitárnych dôvodov: Ako vyplýva z dikcie § 9 zákona o azyle, na udelenie azylu podľa tohto ustanovenia niet

právneho nároku, pričom navrhovateľ nežiadal o udelenie azylu z humanitárnych dôvodov. Jeho udelenie preto záleží výhradne od správnej úvahy a pokiaľ odporca nedospel k záveru, že k jeho udeleniu nepristúpi, nebolo jeho povinnosťou odôvodňovať toto svoje stanovisko. Navyiac odporca uviedol, že nezistil dôvody, ktoré by ho viedli k postupu podľa § 9 zákona o azyle.

K námietke nesprávneho správneho posúdenia veci krajský súd uviedol, že odporca vec – žiadosť navrhovateľa o azyl správne posúdil, ak navrhovateľovi azyl neudelil. Toto rozhodnutie krajský súd, po vykonanom prieskume, považoval za vecne správne, pričom poukazuje na skutočnosť, že pri jeho preskúmaní vychádzal zo skutkového stavu, zisteného v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP). Predpokladom udelenia azylu je okrem naplnenia predpokladov § 8 zákona o azyle aj kladné vyhodnotenie osoby žiadateľa o azyl – navrhovateľa ako osoby všeobecne dôveryhodnej a tiež okolnosti, súvisiace s využitím ochrany vnútroštátnymi orgánmi, resp. s interným presídlením sa.

Pokiaľ ide o hodnovernosť navrhovateľa, krajský súd uviedol, že navrhovateľ v priebehu podaní vysvetlení na polícii pred podaním vyhlásenia, ktorým o azyl požiadal o. i. uviedol, že bol radovým členom politickej strany MLC ako aj to, že v krajine svojho pôvodu nebol trestne stíhaný. Počas vstupného pohovoru u odporcu však tvrdil, že v strane MLC bol v roku 2006 a vykonával tam funkciu zásobovača sekretariátu strany a že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie, nakoľko bol obvinený zo spolupráce s vodcom rebelov Nkundom. Počas azylového konania predložil ako dôkaz svojej perzekúcie fotokópiu „mandátu na stíhanie“ (zatykača), ktorý však vzhľadom na zrejmu hrubú pravopisnú chybu v jeho predtlačí ako aj na preukázanú neexistenciu osoby na ňom podpísanej (viď vyššie uvedené odôvodnenie, ako odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) možno považovať za podvrh. Nedôveryhodne vyznieva aj obsah a postupnosť tej časti vstupného pohovoru v ktorej opisoval dôvody svojej žiadosti o azyl: Opísal návštevu neznámych ľudí v byte svokrovcov, ktorí s ním rozprávali ako susedia o ktorých sa vyjadril (i keď na to nemal žiaden dôvod) že to boli policajti, ako aj búchanie neznámych ľudí na dvere ich príbytku v noci, resp. pokus o znásilnenie jeho manželky, svokry a opatrovateľky detí, resp. následné napadnutie jeho manželky s cieľom prezradenia jeho pobytu, ktoré udalosti boli dôvodom jeho odchodu z krajiny. Až následne na základe doplňujúcich otázok sa vyjadroval k údajným politickým dôvodom svojho odchodu (predvolanie na najvyšší súd, ktoré ako sa vyjadril, môže preložiť, obvinenie z kolaborácie s vodcom rebelov Nkundom). Rozpory sú zjavné aj čo dôvodov jeho

odchodu z KDR. Ako politický dôvod svojho odchodu uviedol obvinenie zo spolupráce s Nkundom, následne tiež dôvody súvisiace s činnosťou jeho otca. Ako to teda vyplýva z uvedeného, tieto rozpory možno vyhodnotiť podľa krajského súdu v konečnom dôsledku ako nehodnovnosť osoby navrhovateľa. V následnom odôvodnení krajský súd poukázal aj na ďalšie závažné rozpory, ktoré vyvstali z výpovede navrhovateľa pred súdom. Súd poznamenal, že záporné vyhodnotenie dôveryhodnosti žiadateľa o azyl je samo o sebe dôvodom pre neudelenie azylu, pretože na tomto základe možno konštatovať, že predostretým dôvodom nie je možné uveriť, teda že neboli preukázané dôvody udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle.

Pokiaľ ide o možnosť navrhovateľa požiadať o azyl bezprostredne po odchode z krajiny jeho pôvodu: Ako to navrhovateľ uviedol z KDR vycestoval do Rwandy, následne do Ugandy a Keni, odkiaľ letecky odcestoval a cez Amsterdam a Prahu do Košíc. Ak by sa navrhovateľ skutočne cítil byť prenasledovaným, logickým by bolo predpokladať, že o azyl by požiadal bezprostredne po opustení KDR. Navrhovateľ však tak neurobil i keď prešiel na svojej ceste piatimi štátmi (vo všetkých, včítane Rwandy a Ugandy) pohl o azyl požiadať – ako to vyplýva z vyššie uvedeného odôvodnenia tohto rozsudku – a o azyl požiadal až na Slovensku, t. j. až v šiestej krajine. Vyvstáva teda podľa krajského súdu odôvodnené podozrenie, že krajinu pôvodu neopustil za účelom vyhľadania ochrany, ale za iným účelom, podporeným tým, že jeho otcovi bol na Slovensku azyl udelený a že tento sa má na Slovensku dobre.

K poskytnutiu ochrany štátnymi orgánmi KDR krajský súd uviedol, že z výpovede navrhovateľa urobenej počas jeho vstupného pohovoru vyplýva, že v noci, resp. v čase jeho neprítomnosti neznámi ľudia búchali na dvere bytu v ktorom býval so svokrovcami, resp. že neznámi ľudia opakovane napadli jeho manželku, svokru a opatrovateľku detí. Ako to však súčasne vyplynulo z jeho výpovede, na požiadanie polície opakovane rodine poskytla ochranu. Aj na túto skutočnosť odporca v odôvodnení rozhodnutia poukázal. Teda štát poskytol požadovanú ochranu a preto nie je možné konštatovať, že by bol naplnený jeden z predpokladov udelenia azylu, ktorým je odopretie ochrany štátnymi orgánmi.

Pokiaľ by sa navrhovateľ domnieval, že pôvodcami týchto atakov bola polícia je potrebné poukázať podľa krajského súdu na zjavnú neopodstatnenosť takéhoto jeho názoru. Predovšetkým preto, lebo (ako to uviedol) nevedel kto boli ľudia, ktorí napadli manželku,

svokru a opatrovatel'ku. Ako tiež súčasne uviedol, malo mu byť doručené predvolanie na prokuratúru na ktorý orgán sa aj dostavil s tým, že tam mu bolo oznámené, že sa má dostaviť na výsluch na Najvyšší súd v Kinshase. Z opísaného sledu udalostí podľa krajského súdu vyplýva, že k predmetným útokom malo dôjsť predtým, ako mu bolo predvolanie na prokuratúru doručené.

Predpokladom udelenia azylu je súčasné naplnenie predpokladov, ktorými sú opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodov rasových, národnostných alebo náboženských, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo preto, lebo žiadateľ je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd. Všetky predpoklady musia existovať v čase odchodu žiadateľa o azyl z krajiny jeho pôvodu.

Navrhovateľ tým, že prezentoval obavy ako svoj subjektívny pocit naplnil iba tento predpoklad.

Pokiaľ ide o opodstatnenosť obáv z prenasledovania: Navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho odchodu z KDR bolo to, že sa tam necítil bezpečne, pretože neznámi ľudia opakovane napadli jeho rodinu, pretože bol obvinený zo spolupráce s Nkundom a konečne pretože bol hľadaný ľuďmi, ktorí hľadali aj jeho otca. Vo vzťahu k útokom proti jeho rodine krajský súd poznamenal, že na požiadanie bola rodine políciou poskytnutá ochrana. Išlo o kriminálne činy a niet dôvodu sa domnievať, že by obrana bola poskytnutá aj iným spôsobom, resp. že ochranu pred podobnými atakmi mohol navrhovateľ vyriešiť napr. presídlením sa do inej časti krajiny. Navyše aj prípadná obava z útokov, ktoré boli kriminálneho charakteru nie je možné považovať za prenasledovanie z dôvodov § 8 zákona o azyle. Ako nehodnoverné sa v tejto súvislosti javí navrhovateľom popísaná skutočnosť, že neznámi muži (policajti) jeho a jeho rodinu navštevovali a že kriminálnym spôsobom sa dožadovali prezradenia jeho pobytu, keď následne a zjavne zákonným spôsobom mu doručili predvolanie na prokuratúru, resp. na súd v Kinshase. Pokiaľ ide o ďalšie dva, navrhovateľom prezentované dôvody súd poukázal na skutočnosť, že ich prezentovanie sa javí ako neakceptovateľné. Ak by totižto bol navrhovateľ predmetom „záujmu“ štátnych orgánov KDR, nebol by mu vystavený cestovný doklad – pas, ktorý mu bol (ako to vyplýva z jeho kópie, založenej v spise) vystavený v Kinshase 24.1.2008. Ako to sám navrhovateľ uviedol v strane MLC bol od roku 2006 ako radový člen, resp. údajne ako funkcionár, zodpovedný

za materiálne vybavenie sekretariátu. Neuviedol, že by sa zúčastňoval aktivít rebelského vodcu Nkundu, ktorý nie je predstaviteľom tejto strany, ale iba vodcom rebelského zoskupenia. Keďže strana MLC je riadnou a povolenou stranou, ktorá má svoje zastúpenie aj v parlamente, za daného stavu nebola na mieste jeho obava z prípadného obvinenia. Pokiaľ sa podieľal na nezákonných „aktivitách“ Nkundu, prípadné obvinenie by bolo iba realizáciou legitímneho oprávnenia štátu. Ani prípadná obava z aktivít, súvisiacich s činnosťou jeho otca Andre Vembu nie je podľa názoru krajského súdu opodstatnená, pretože je nepravdepodobné, aby sa štátne orgány po siedmich rokoch od odchodu otca z KDR zaujímali oňho, naviac ak celých sedem rokov nebol predmetom ich záujmu.

Krajský súd k dôkazom, prezentovaným navrhovateľom počas konania na súde uviedol, že navrhovateľ v čase po uplynutí lehoty na podanie opravného prostriedku predložil súdu celkovo tri predvolania na prokuratúru, znejúce na rôzne mená (získané cestou priateľov jeho svokry), ktorými dokazoval existenciu pána Frederica N. Kamegereho. Vo vzťahu k týmto dôkazom krajský súd uviedol, že i napriek tomu, že navrhovateľ počas vstupného pohovoru uviedol, že predvolanie na prokuratúru, ktoré mu bolo doručené prostredníctvom opatrovateľky jeho detí, môže predložiť, resp. že na súde uviedol, že toto predvolanie ostalo u svokrovcov v KDR, predvolanie nikdy nepredložil. Následne krajskému súdu uviedol, že predvolanie ostalo na prokuratúre. Toto svoje predvolanie však nedokázal predložiť, ale predložil predvolania iné. Naviac predvolania sú na papieri bielom, pričom z jeho výpovede možno vyvodit', že jeho predvolania boli na žltom papieri a malo ísť o predvolania na totožný úrad (prokuratúru). Z uvedeného podľa krajského súdu vyvstáva otázka, prečo by boli totožné predvolania vytlačené na inom papieri. Počas výsluchu pred súdom si navrhovateľ protirečil, keď uviedol, že okrem predloženej kópie „mandátu na stíhanie“ nepredkladal žiadne iné dokumenty, včítane tých, ktoré by sa týkali iných osôb, keď následne uviedol, že cestou rodiny zabezpečil predloženie už spomínaných predvolaní, znejúcich na iné mená. Tiež nedôveryhodne vyznievajú podľa krajského súdu okolnosti, týkajúce sa zabezpečenia predloženia vizitky Frederica N. Kamegereho. Navrhovateľ uviedol, že tento pán ako predstaviteľ justičnej polície stránky neprijíma a preto ani neprijal brata jeho svokry. Dal mu však vizitku, ktorá ho oprávňovala k následnému prijatiu priamo v kancelárii. Krajský súd uviedol, že pokiaľ by vyhodnocoval tieto dôkazy, dospel by nepochybné k záveru o ich nedôveryhodnosti z dôvodov vyššie uvedených.

Krajský súd napokon v rozhodnutí podrobne popísal jednotlivé rozpory vo výpovedi navrhovateľa týkajúce sa dĺžky poskytnutia ochrany zo strany polície, resp. na inom mieste výpovede navrhovateľ uvádzal, že ochranu mu poskytla súkromná bezpečnostná služba. Rozpory sa týkali aj rozdielnosti adresy svojho pobytu v krajine pôvodu, resp. otázky spôsobu predvolania na najvyšší súd v Kinshase, ako aj miesta posledného pobytu manželky, resp. dátumu jej odchodu z krajiny pôvodu, spôsobu predvolania na prokuratúru.

Krajský súd na základe uvedeného dospel k záveru, že odporca rozhodol v súlade so zákonom a na základe zisteného a vyhodnoteného stavu veci, žiadosť navrhovateľa správne posúdil, preto dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné ako zákonné a správne potvrdiť.

Nad rámec uvedeného krajský súd poznamenal, že navrhovateľ požiadal o medzinárodnú ochranu formou azylu, resp. doplnkovej ochrany, pričom táto mu bola poskytnutá formou doplnkovej ochrany. Bol teda podľa krajského súdu naplnený účel medzinárodnej ochrany, ktorý tkvie v tom, že navrhovateľ sa nemusí vrátiť do krajiny svojho pôvodu a môže sa legálne zdržiavať na území SR, čím je chránený pred akoukoľvek formou zlého zaobchádzania alebo pred narušovaním svojej osobnej integrity a to bez ohľadu na pôvodcu či dôvod takéhoto zaobchádzania.

III.

Dôvody odvolania navrhovateľa

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal nesprávnosť rozsudku krajského súdu. Uviedol, že v opravnom prostriedku namietal nedostatočné zistenie stavu veci, keď odporca v rozhodnutí konštatoval, že navrhovateľ ak sa cítil skutočne ohrozený, mohol požiadať o pomoc v prvej krajine, v Rwande, rovnaké konštatovanie obsahuje aj rozsudok krajského súdu, naviac krajský súd vyslovil podozrenie, že navrhovateľ neopustil krajinu pôvodu za účelom hľadania medzinárodnej ochrany, ale za iným účelom. Podľa krajského súdu navrhovateľ prišiel na Slovensko preto, lebo jeho otcovi bol na Slovensku udelený azyl a má sa tu dobre.

Podľa navrhovateľa sú uvedené zistenia súdu nesprávne. Poukázal na to, že situácia v danej oblasti je stále vážna a súd nesprávne vyhodnotil túto situáciu, keď konštatoval, že pre navrhovateľa by bolo bezpečné požiadať o medzinárodnú ochranu v Rwande. Ako totiž

vyplýva zo spisu odporcu ČAS:MU-415-38/PO-Ž-2008, ochrana utečencov v Rwande nie je dostatočná. Navrhovateľ tiež poukázal na Správu o dodržiavaní ľudských práv MZV USA z 11.3.2008, ktorá tiež konštatuje zlú situáciu rwandského tábora pre utečencov.

Navrhovateľ nesúhlasil s vyhodnotením skutočnosti, že jeho otcovi bol na území SR udelený azyl, v jeho neprospech.

Nestotožnil sa ani s vyhodnotením ním predloženého dôkazu „mandátu na stíhanie“ ako dôkazu nedôveryhodného pre chybu v texte. V tejto súvislosti poukázal na špecifickosť azylového konania, ktoré je obsiahnuté aj v Kritériách a postupoch pri udeľovaní statusu utečenca (UNHCR).

Nestotožnil sa s vyhodnotením jeho osoby ako nedôveryhodnej a poukázal na to, že pred súdom tieto rozpory vysvetlil.

Podľa navrhovateľa, odporca nesprávne právne posúdil žiadosť navrhovateľa o azyl, pretože počas azylového konania uvádzal politické dôvody svojej žiadosti. Trval na tom, že bol v krajine pôvodu prenasledovaný štátnymi orgánmi z dôvodu politickej činnosti jeho otca, on sám bol obvinený zo spolupráce s L., vodcom rebelov. V krajine pôvodu sa nedopustil žiadneho trestného činu. Poukázal na zápisnicu o podaní vysvetlenia z 25.6.2008, kde uvádzal problémy, ktoré mala jeho rodina za vlády Kabilu, pričom on sám sa od roku 2001 skrýval.

Skutkové zistenia súdu a z toho vyplývajúce právne posúdenie veci je podľa navrhovateľa nesprávne, a preto navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu v časti, ktorou mu nebol udelený azyl navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

IV.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Zopakoval argumenty pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu.

Poukázal na to, že vychádzal z tvrdení navrhovateľa, ktoré potvrdzujú, že na neho nebol v zo strany polície, či štátnych orgánov v krajine pôvodu vyvíjaný nátlak. Na prokuratúru bol predvolaný riadnym, písomným spôsobom, sám sa na prokuratúru aj dobrovoľne dostavil. Počas návštevy prokuratúry nebol zatknutý, nebolo proti nemu použité násilie ani iné konanie, ktorým by bolo porušené jeho ľudské práva.

K samotnému predvolaniu odporca dodal, že vzbudzuje pochybnosti o pravosti, ktoré sú opísané v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na strane 2 a 3. Okrem toho, z predloženého dokumentu nevyplýva, že ba sa navrhovateľ mal dostaviť pred najvyšší súd. Ak by mal byť navrhovateľ podľa tohto dokumentu zadržaný a predvedený na súdne oddelenie v Gombe, tak by logicky aj mal byť zadržaný a eskortovaný pred najvyšší súd. To sa však nestalo.

Odporca poukázal na to, že vzhľadom na súčasnú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa, poskytol mu doplnkovú ochranu na dobu 12 mesiacov, ktorú možno po splnení stanovených podmienok opakovane zákonným spôsobom predĺžiť.

Na základe uvedeného navrhol napadnuté rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. júna 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Argumentácia NS SR

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyly ak ministerstvo rozhodne o neudelení azyly alebo o odňatí azyly, okrem odňatia azyly podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azyly navrhovateľovi, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o dodržiavaní ľudských práv za rok 2007 o KDR, vydaná 11.3.2008 MZV USA, informácie z internej databázy MV SR po sp. zn. č. p.: MU-166/ODZS-2008, MU-166-5/ODZS-2008, MU-166-6/ODZS-2008, MU-166-10/ODZS-2008, MU-166-12/ODZS-2008, MU-166-13/ODZS-2008, informácie z Návrhu uznesenia EP zo dňa 17.11.2008, tlačové informácie z denníka Pravda), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azyly a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o udelenie azyly zo dňa 7.8.2008, dôvodom jeho žiadosti bolo, že sa v krajine pôvodu necítil bezpečne. Navrhovateľ uviedol, že v čase, keď ešte žil v Gome, prišli niekoľko krát k nemu domov policajti. Prvý krát to bolo 18.3.2008, pýtali sa ho, či prichádza z Kinshasa, neformálne hovorili o rôznych veciach,

pričom pred odchodom mu povedali, aby sa cítil dobre. V noci 23.3.2008 im niekto búchal na dvere a okná ich domu. Neotvorili im dvere a zavolali na políciu, potom ako prišla, zmizli na neoznačenom aute. Následne, keď nebol doma, prišli do ich domu neznámi ľudia, doma bola len svokra, jeho manželka a opatrovatel'ka ich detí. Chceli sa od nich dozvedieť, kde sa nachádza (navrhovateľ). Povedali im, že sa doma nenachádza. Následne sa ne vrhli a chceli ich znásilniť. Avšak svokra a manželka ich podplatili, dali im peniaze a šperky, preto ku skutku nedošlo a z domu odišli. Na druhý deň bola svokra skutok oznámiť polícii a požiadať o policajnú ochranu. Do ich domu bol vyslaný policajt v uniforme, ktorý v dome slúžil od 18. hodiny do nasledujúceho rána do 6. hodiny. Keďže navrhovateľ predpokladal, že je v ohrození a niekto mu chce ublížiť, po týždni sa rozhodol z domu odísť a nájsť si úkryt u známych, bývajúcich v Gome. U jednej rodiny býval asi dva týždne a potom sa rozhodol z krajiny vycestovať. Odišiel do Rwandy, kde asi dva týždne prespával v rôznych kostoloch. Manželka a svokra mu poradili, aby sa už domov nevracal, rozhodol sa preto vycestovať z krajiny.

Impulzom bola skutočnosť, že počas jeho neprítomnosti v dome, bola jeho žena týraná neznámymi ľuďmi. Na chrbát jej priložili horúcu žehličku a chceli ju prinútiť, aby prezradila, kde sa nachádza. Manželka im však nič neprezradila.

Z Kinshasa odišiel kvôli otcovým problémom. Počas pobytu v Gome ho začali navštevovať rôzni ľudia z prokuratúry, avšak doma ho nikdy nenašli. Odkázali mu, že sa má vrátiť do Kinshasa a musí sa dostaviť na výsluch na najvyšší súd, nakoľko je obvinený zo spolupráce so šéfom rebelov menom Nkunda. Zanechali mu písomný odkaz, že sa má dostaviť do budovy prokuratúry, kde má potvrdiť prevzatie doručky predvolania. Potom, ako vošiel do budovy prokuratúry, pracovník prokuratúry mu odovzdal tlačivo, na ktorom svojim podpisom potvrdil doručenie predvolania na súd. Zároveň mu oznámili deň, kedy sa má dostaviť pre letenku na cestu do Kinshasa. Potom, ako prevzal predvolanie, budovu prokuratúry opustil, vrátil sa domov, v určený deň však po letenku nešiel, ale z krajiny vycestoval.

Na otázku ako mohli jeho problémy súvisieť s problémami jeho otca, odpovedal, že otec bol politický funkcionár, mal problémy s vládou, nakoľko poznal priateľov otca, chceli ho donútiť, aby prezradil ich mená. On to však odmietol a odcestoval do Goma.

Na otázku položenú počas pohovoru, prečo sa nedostavil na predvolanie súdu odpovedal, že sa od otca dozvedel, že pravdepodobne ho na súd predvolávajú tí istí ľudia, ktorí hľadajú aj jeho. Povedal mu, že takýmto spôsobom dostali aj syna jeho kolegu, ktorého potom uväznili. Následne za záhadných okolností umrel, bol zaškrtený.

Na otázku, či si nemyslí, že keby ho chceli uväzniť za politické aktivity jeho otca, tak by to urobili už počas jeho pobytu v Kinshasa, resp. počas pobytu v Gome, odpovedal, že usudzuje, že ho nezadržali na prokuratúre, keď si preberal predvolanie asi preto, že si mysleli, že sa dobrovoľne dostaví na súdne pojednávanie.

VI.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca napadnutým rozhodnutím navrhovateľovi azyl neudelil, podľa § 13a/ a podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle navrhovateľovi poskytol doplnkovú ochranu na dobu 12 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

V dôvodoch rozhodnutia, ktorým navrhovateľovi azyl neudelil, poukázal na to, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle ako aj to, že odôvodnenie žiadosti nepovažoval za dostatočné a dôveryhodné. Odporca uviedol, že vychádzal z dôvodu jeho žiadosti, ktorým bola obava pred možným uväznením za údajnú spoluprácu s L.. Odporca vychádzal aj z dôkazu, ktorý navrhovateľ dodatočne predložil, a to „mandát na stíhanie“. Overovaním pravosti dokladu vykonaného belgickým oddelením COI CEDOCA a francúzskym oddelením COI CEDRE sa zistilo, že overovanie takéhoto dokumentu je takmer nemožné, avšak hodnotením vzhľadom a obsahu dokumentu sa zistila pravopisná chyba, ktorá by sa u originál dokumentu nemala vyskytovať. Preverovaním experta ECS priamo v Gome sa zistilo, že osoba riaditeľa Fredric N. Kamgere, uvedeného na žiadateľom predloženom dokumente, je v kruhoch súdnej polície a v kruhoch Konžskej národnej polície neznámou osobou. Z uvedeného dôvodu, je veľmi málo pravdepodobné, že žiadateľom predložený dokument je pravým originálnym dokladom vydaným štátnymi úradmi KDR.

Odporca v súvislosti s prípadom navrhovateľa poukázal na to, že pokiaľ by úrady krajiny mali eminentný záujem na jeho zadržaní, stalo by sa tak po jeho príchode do budovy prokuratúry v meste Goma, kam si prišiel osobne prevziať predvolanie na najvyšší súd.

Podľa odporcu, prípad navrhovateľa nie je možné spájať s prípadom jeho otca, ktorému bol udelený azyl z humanitných dôvodov dňa 9.5.2005. Nakoľko u navrhovateľa neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe poskytnutia azylu podľa § 9 zákona o azyle, navrhovateľovi nebol udelený azyl z humanitných dôvodov.

Napokon tým, že na požiadavku svokry navrhovateľa, bola jeho rodine poskytnutá osobná ochrana, bola jednoznačne preukázaná ochota a snaha oficiálnych štátnych orgánov poskytnúť svojmu občanovi pomoc v situácii, keď ju potrebuje.

Odporca na základe uvedeného dospel k záveru, že u navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle, z čoho je zrejmé, že ani navrhovateľ nesplnil podmienky v zmysle § 8, § 10 zákona o azyle. Odporca tiež vyslovil, že neboli splnené ani podmienky pre udelenie azylu z humanitných dôvodov a dodal, že na jeho udelenie nie je právny nárok.

Vzhľadom k tomu, že sa jedná o žiadateľa o azyl pochádzajúceho z KDR s poukazom na situáciu v krajine pôvodu, ktorú odporca v rozhodnutí popísal, s uvedením zdrojov, z ktorých informácie čerpal, navrhovateľovi poskytol doplnkovú ochranu.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľky a jej detí existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody

pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

VII.

Zhrnutie

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodu obavy pred možným uväznením za údajnú spoluprácu s L.. Na podporu svojho tvrdenia predložil navrhovateľ dôkaz, ktorý vyhodnotil na základe overenia pravosti dokladu odporca za dôkaz nespôsobilý preukázať pravdivosť tvrdení navrhovateľa o hrozbe možného uväznenia. S takýmto vyhodnotením dôkazu sa stotožnil aj krajský súd, pričom odvolací súd sa pre správnosť záverov krajského súdu s takýmto záverom stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Podľa odvolacieho súdu pravosť navrhovateľom predloženého dokumentu je spochybnená nielen chybou v texte dokumentu, ale predovšetkým zistením odporcu, že osoba riaditeľa Fredric N. Kamgere, uvedeného na žiadateľom predloženom dokumente, je v kruhoch súdnej polície a v kruhoch Konžskej národnej polície neznámou osobou. Z uvedeného dôvodu, sa preto odvolací súd stotožnil so záverom odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd, že žiadateľom predložený dokument nie je pravým originálnym dokladom vydaným štátnymi úradmi KDR a nie je spôsobilý potvrdiť pravdivosť tvrdení navrhovateľa prezentovaných pred odporcom.

V danom prípade dôvody uvádzané navrhovateľom neboli relevantnými dôvodmi pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle, nielen preto, že navrhovateľ nepreukázal pravdivosť svojich tvrdení o hrozbe uväznenia, naopak svoje tvrdenia predložením dokumentu spochybnil, v prvom rade však nepreukázal, že by konanie štátnych orgánov v krajine pôvodu, spočívajúce v predvolaní na pojednávanie nieslo v sebe prvky perzekúcie resp. prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákone o azyle.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu preukázaná, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o údajnej hrozbe uväznenia by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu navrhovateľa predvolaním na pojednávanie prenasleduje, perzekvuje, (resp. že by takejto hrozbe bol vystavený v prípade návratu do krajiny pôvodu), z niektorého z taxatívne vymenovaných dôvodov v zmysle zákona o azyle, keď navyše navrhovateľ podľa vlastného vyjadrenia nebol zadržaný počas preberania predvolania na pojednávanie v budove prokuratúry.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákone o azyle.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Keďže dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie zákonných podmienok, námietka navrhovateľa týkajúca sa nesprávnosti vyhodnotenia jeho osoby ako nedôveryhodnej nie je dôvodná. Dôvodom neudelenia azylu totiž nebolo vyhodnotenie žiadateľa ako osoby nedôveryhodnej, preto jeho námietky neboli spôsobilé spochybníť správnosť rozhodnutia krajského súdu, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil ako zákonné.

Za námietku nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa nesprávnosti zistenia krajského súdu ohľadne situácie v Rwande, kde mal podľa odporcu ako aj krajského súdu navrhovateľ požiadať o medzinárodnú ochranu. Navrhovateľ s takýmto názorom nesúhlasil práve s poukazom na správy, ktoré podľa navrhovateľa potvrdzujú vážnosť situácie v danej oblasti (Rwande).

Posudzovanie správnosti zistení krajského súdu ohľadne situácie v Rwande je podľa odvolacieho súdu z hľadiska posudzovania správnosti rozhodnutia krajského súdu, s poukazom na rozsah prieskumu, ktorý sa týkal výroku o neudelení azylu z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre jeho udelenie právne irelevantné. Rozhodujúcou otázkou z hľadiska posúdenia relevantnosti dôvodov žiadosti navrhovateľa o azyl, boli totiž výsledky zistení o vážnosti situácie v krajine pôvodu, a tou je KDR, v kontexte posúdenia situácie v danej krajine, ktorá je krajinou pôvodu navrhovateľa. Tieto zistenia odporcu aj premietol do svojho rozhodnutia, a to do tej časti výroku rozhodnutia, ktorou navrhovateľovi s poukazom na vážnosť situácie v krajine pôvodu poskytol doplnkovú ochranu.

Zisťovanie situácie v Rwande, následne posudzovanie správnosti takéhoto zisťovania totiž nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia odporcu, resp. správnosť rozhodnutia krajského súdu, a z tohto pohľadu je námietka navrhovateľa ohľadne nesprávnosti zistení právne irelevantná.

Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybníť správnosť rozhodnutia krajského súdu.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. júna 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová